

[Jytte Andersen]

Efter Socialdemokratiets opfattelse er tidspunktet for skåltalerne langt overskredet. Børns opvækstvilkår kan kun forbedres, hvis deres levestandard opprioriteres både politisk og økonomisk. Kun igennem en fordelingspolitik til fordel for familierne vil der ske forbedringer. Børn er til fælles glæde. De er også et fælles ansvar. Vi synes, at her i Folketinget, i regeringen og i den danske befolkning som helhed må man snart forstå, at ansvaret for den næste generation hviler på os alle, ikke alene på de hårdt belastede forældre.

Det er en hån mod børnefamilierne, at regeringen kan fremlægge en redegørelse, hvor socialministeren åbent erkender, at det ikke må koste noget, når den selv samme regering i seks år har forgyldt den mere velbjergede del af befolkningen i både hoved og bag.

Dagens børneforældre har brug for mere tid, bedre økonomi og flere daginstitutioner og i øvrigt også mere viden om børns behov. Dagens børn har brug for rettigheder, brug for lydhørhed og har brug for at føle sig nyttige og værdifulde.

Ifølge redegørelsen skal forældrene selv løse de problemer, samfundsforandringerne har påført børneforældrene, og de skal også selv betale. Den frihed, der tales om i det arbejdsmarkedspolitiske afsnit, frihed for arbejde uden løn, er ikke et reelt tilbud og er i virkeligheden at strø salt i såret i den økonomisk hårdt betrængte familiesituation.

Til trods for at vi daglig hører om børn, der har det dårligt, hvis tarv bliver trådt under føde, indeholder regeringens redegørelse ikke forslag, der styrker børns retsstilling. Det synes vi i Socialdemokratiet er for sølle.

Jeg vil i første omgang trække fire problemstillinger frem, som Socialdemokratiet mener det haster med at få løst.

Den første er ventelisteproblemerne. 30.000 børn er i dag opført på kommunernes ventelister. Vi har den opfattelse, at ventelisteproblemerne skal løses, og det haster. Det skal de ikke alene, fordi forældrene har brug for det i forhold til deres arbejdssituation, men rent faktisk også fordi daginstitutioner er et sted, hvor børn er glade for at komme, hvor de udvikler sig, og hvor der er kreative og kulturelle aktiviteter.

Værdien af gode daginstitutioner kan ikke fremhæves tit nok, specielt i en tid, hvor partier her i Tinget taler om forhistoriske løsninger,

der er aldeles ude af trit med forældrenes ønsker.

I redegørelsen peges der på fleksible løsninger som et sesam-luk-dig-op. Vi erkender i Socialdemokratiet, at det er urealistisk at få bygget 30.000 nye daginstitutionspladser. På den anden side mener vi, at der er grænser for, hvor mange nye pladser man kan få alene ved fleksibilitet.

Vi tror, det er nødvendigt med nogle ekstra økonomiske ressourcer, men vi tror også, at vi er nødt til at gå nye veje, og her vil Socialdemokratiet meget gerne gå ind i et konstruktivt arbejde med det formål at afvikle ventelisterne. Jeg skal i anden runde komme ind på nogle konkrete eksempler på, hvor jeg tror vi kan skaffe nogle pladser.

For det andet skal vi have sikret en takstpolitikreform på børneområdet. Socialdemokratiet har fremsat forslag til løsning af takstproblemerne, altså de høje takster, igennem obligatorisk søskendemoderation, bedre fripladsgrænser og lavere forældreandel af driftsudgifterne. Det er den eneste rigtige løsning, hvis vi skal undgå nogle kolossalt store sammenstødsproblemer.

De forestillinger, socialministeren giver udtryk for i redegørelsen og i det famøse notat, hvor ingen rigtig ved, om det er konfirmeret nogen steder eller ej, afspejler en takstpolitik, som vil give nogle meget store sammenstødsproblemer. Det kan godt være, at det er det, man vil, for jo større sammenstødsproblemer der er, jo mere vil kvinderne blive tvunget hjem til kødgyder og børnepasning. Det ønsker vi ikke, og det tror vi egentlig heller ikke at socialministeren ønsker.

For det tredje: Syge børn-problemet. Vi synes, det er en hån, at der overhovedet ikke lægges op til nogen håndsrækning til forældre med syge småbørn. Det er direkte pinligt, at Danmark på det her område faktisk er at betragte som et uland. Hvor blev Kirsten Lee-udvalgets anbefaling af nødvendigheden af en omsorgs- orlov af? Hvordan forestiller regeringen sig det problem løst? Det er et problem, socialministeren som tidligere radikal ordfører på området har erkendt er et politisk problem og ikke et problem, som skal løses ved arbejdsmarkedets parters forhandlinger.

Der er ikke så mange bedstemødre, ikke fordi der ikke er mange bedstemødre, men bedste-